

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 26 2020, nummers 547 – 571 vrijdag 3 juli 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Planschade.....	6
Natuurbescherming.....	8
Waterwet.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	10
Volksverzekeringen.....	10
Sociale zekerheid overig.....	11
Bestuursrecht overig.....	13
APV-Exploitatievergunning	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	14
Wet openbare manifestaties.....	14
Vreemdelingenrecht.....	16
Regulier.....	16
Medisch	20
Asiel.....	20
Procesrecht.....	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 547

Voorzeningenrechter ABRS, 29-06-2020 (publ. 01-07-2020), 202002823/1/R1 minister van Infrastructuur en Waterstaat en de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat, verweerders.

Awb 1:2

Besluit bodemkwaliteit (hierna: Bbk) 16, 18

BELANGHEBBENDHEID. De voorzieningenrechter gaat er voor deze procedure van uit dat zowel de raad en het college, als de gemeente als rechtspersoon, belanghebbend zijn bij het verzoek, ook voor zover het betrekking heeft op de artikelen 16 en 18 van het Bbk.

Besluit waarbij de minister en de staatssecretaris een door de gemeente ingediend verzoek om toepassing van bestuurlijke handhavingsmiddelen wegens vermoedelijke overtreding van onder meer het Bbk ten aanzien van het storten van granuliet in het gebied "**Over de Maas**", hebben afgewezen. [...]

Belanghebbendheid

4. De minister en de staatssecretaris stellen zich op het standpunt dat de gemeente geen belanghebbende is bij het verzoek, voor zover het betreft de handhaving ten aanzien van de gestelde overtreding van de artikelen 16 en 18 van het Bbk ten aanzien van de afgifte en het gebruik van het productcertificaat. Als dit standpunt juist zou zijn, betekent dit dat in zoverre geen sprake is van een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Dit heeft tot gevolg dat de afwijzing van het verzoek om handhavend op te treden in zoverre geen besluit zou vormen en dat in zoverre geen beroep op de **bestuursrechter open zou staan**. [...]

4.4. Een belang is aan een bestuursorgaan toevertrouwd als een wettelijk voorschrift aan dit bestuursorgaan een bevoegdheid tot behartiging van dit belang toekent. In onder meer de Wet ruimtelijke ordening, de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de Wet milieubeheer zijn aan de raad en het college bevoegdheden toegekend op het gebied van de ruimtelijke ordening en het milieubeheer. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter brengt dit met zich mee dat de raad en de gemeente in het algemeen belanghebbende zijn waar het gaat om kwesties die de ruimtelijke ordening en het milieubeheer binnen het grondgebied van hun gemeente raken. De minister en de staatssecretaris hebben dit ook niet ontkend. Volgens hen is het belang van de raad en de gemeente echter niet rechtstreeks betrokken bij het enkele feit dat granuliet mag worden geproduceerd en op de markt mag worden gebracht.

De voorzieningenrechter acht dit laatste standpunt van de minister en de staatssecretaris op zichzelf juist. Dit betekent echter nog niet dat de raad en het college niet de mogelijkheid hebben om, ingeval van toepassing van gecertificeerd materiaal in hun gemeente, bij vermeende overtreding van artikel 16 en/of artikel 18 van het Bbk een verzoek in te dienen om handhavend op te treden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter moeten de raad en het college in het licht hiervan als belanghebbenden worden beschouwd. Dit geldt evenzeer voor de gemeente als rechtspersoon. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de gemeente weliswaar nog

geen eigenaar is van het terrein, maar dat, naar moet worden aangenomen, op grond van een gesloten overeenkomst wel binnen afzienbare termijn zal worden. Verder moet het ervoor worden gehouden dat de gemeente al wel eigenaar is van gronden in de omgeving.

Gelet op het voorgaande gaat de voorzieningenrechter er voor deze procedure van uit dat zowel de raad en het college, als de gemeente als rechtspersoon, belanghebbend bij het voorliggende verzoek zijn, ook voor zover het betrekking heeft op de artikelen 16 en **18 van het Bbk.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1506](#)

JnB2020, 548

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 22-05-2020 (publ. 01-07-2020), SGR 20/3626

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard, verweerder.

Awb 1:3

BESLUIT. CORONA. I.c. is het bestreden bericht met daarin een toelichting op een eerder besluit van verweerder om de vaste locaties van huwelijksvoltrekkingen in verband met de Corona (COVID-19) maatregelen te beperken tot drie van de vermelde vaste locaties, geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Verzoeker is kennelijk bekend met het eerdere besluit en niet is gebleken dat hij daartegen rechtsmiddelen heeft aangewend.

Het bestreden bericht heeft een algemeen, informerend karakter en omvat geen besluit waarbij de [locatie] niet wordt aangewezen als gemeentehuis voor het voltrekken van huwelijken. Deze brief is daarom niet op rechtsgevolg gericht.

Geen aanleiding om in het bestreden bericht, gelet op de aard en inhoud daarvan, een verbod te lezen op grond van de 3e Noodverordening. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 3 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1065](#).

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5917](#)

JnB2020, 549

MK ABRS, 01-07-2020, 202000560/1/R1

college van gedeputeerde staten van Flevoland, verweerder.

Awb bijlage 2 2

Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 4.1a, 4.2

Uitvoeringsbesluit rijkscoördinatierегeling energie-infrastructuurprojecten 1

Elektriciteitswet 1998 9d lid 2

BEVOEGDHEID. Er staat geen rechtstreeks beroep bij de Afdeling open tegen de goedkeuring van het projectplan als bedoeld in artikel 2.13, tweede lid, van de Omgevingsverordening Flevoland. Het besluit over de goedkeuring vindt geen grondslag in één van de artikelen genoemd in artikel 2 van bijlage 2 van de Awb. Evenmin is sprake van een aanwijzing op grond van artikel 4.2 van de Wro of een ontheffing op grond van artikel 4.1a van de Wro. Ook valt de goedkeuring niet onder de reikwijdte van de rijkscoördinatierегeling die is opgenomen in artikel 1 van het Uitvoeringsbesluit rijkscoördinatierегeling

energie-infrastructuurprojecten. Tot slot is de goedkeuring niet aangewezen in artikel 9d, tweede lid, van de Elektriciteitswet 1998 als een te coördineren besluit.

[ECLI:NL:RVS:2020:1540](#)

JnB2020, 550

ABRS, 01-07-2020, 201905538/1/A3

burgemeester van Sint-Michielsgestel.

Awb 7:12 lid 2

BEKENDMAKING. I.c. heeft de burgemeester ter zitting bij de Afdeling erkend dat hij het besluit van 9 januari 2019 niet op diezelfde datum heeft toegezonden aan [appellant] als aan [vergunninghouder]. Krachtens artikel 7:12, tweede lid, van de Awb had de burgemeester dit wel moeten doen. [appellant] heeft echter erkend dat dit besluit op 22 januari 2019 door de rechtbank aan hem is toegezonden en dat hij dit vervolgens heeft ontvangen. Dit betekent dat het besluit wel in werking is getreden. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 2 februari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP2840](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:1536](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 551

MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-06-2020, UTR 19/2759

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Dronten, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Wet natuurbescherming (Wnb)

WABO. NATUURBESCHERMING. AANHAAKPLICHT. BELANGHEBBENDE. Verlenen omgevingsvergunning aan attractiepark voor wijzigen inrichting. Eiser heeft er op gewezen dat niet is uitgesloten dat als gevolg van de omgevingsvergunning de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in het Natura 2000-**gebied " De Veluwerandmeren" verslechtert. De** beoordeling hiervan zou ertoe kunnen leiden dat moet worden vastgesteld dat voor de vergunde activiteiten ook een toestemming op grond van de Wnb is **vereist, waardoor sprake kan zijn van een 'aanhaakplicht' bij de** omgevingsvergunning. De rechtbank oordeelt echter dat de conclusie over eisers belanghebbendheid bij de omgevingsvergunning ook hier geldt. Gelet op de beschreven aard en omvang van de vergunde activiteiten in relatie tot de afstand tot eisers woning en de geluidsgevolgen, kan evenmin worden gezegd dat eiser een objectief en persoonlijk belang heeft bij de vaststelling of voor de vergunde activiteiten een toestemming op grond van de Wnb nodig is.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:2385](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 01-07-2020, 201905939/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:1526](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 12-06-2020 (publ. 27-06-2020), SGR 20/3320 ([ECLI:NL:RBDHA:2020:5423](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-06-2020, SHE 19/1898 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:3234](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 30-06-2020, UTR 19/5150 ([ECLI:NL:RBMNE:2020:2431](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 30-06-2020, UTR 19/5144 ([ECLI:NL:RBMNE:2020:2433](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 22-05-2020 (publ. 01-07-2020), AWB/ROE 20/1208 en 20/1209 ([ECLI:NL:RBLIM:2020:4619](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 552

MK ABRS, 01-07-2020, 201904971/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. Woningbouw op inbreidingslocatie. Bij het vaststellen van de omvang van het normale maatschappelijke risico komt geen zelfstandige betekenis toe aan de geringe afstand tussen de woning en het plangebied.

Anders dan in ABRS 22-01-2020 [ECLI:NL:RVS:2020:214](#) is in dit geval geen sprake van een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die voor belanghebbende tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid in verhouding tot de waarde van de woning. De omvang van de schade is geen reden om bij belanghebbende niet een drempel van 5 procent van de onroerende zaak toe te passen.

[...] het college [heeft] [belanghebbende] een tegemoetkoming in planschade [...] toegekend en [...] tevens bepaald dat de schade wordt verhaald op [appellant] op grond van de met [appellant] gesloten planschadevergoedingsovereenkomst.

[...] 8. [appellant] betoogt [...] dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college bij het vaststellen van de tegemoetkoming in planschade ten onrechte niet een drempel van 5 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, heeft toegepast. Hij voert aan dat het realiseren van woningbouw op een inbreidingslocatie een normale maatschappelijke ontwikkeling is en dat die ontwikkeling in dit geval geheel in de lijn der verwachtingen lag.

[...] 8.4. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 2 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:530](#)) is bij waardevermindering van een onroerende zaak als gevolg van een normale maatschappelijke ontwikkeling, zoals woningbouw op

een inbreidingslocatie van een bestaande woonkern, waarbij die woningbouw in de lijn der verwachtingen lag, een waardevermindering tot 5 procent van de waarde van de onroerende zaak, in verhouding tot de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, substantieel, maar niet zodanig zwaar dat deze schade niet voor rekening van de aanvrager kan worden gelaten. Dit betekent dat een waardevermindering tot 5 procent van de waarde van de onroerende zaak in deze categorie gevallen in beginsel tot het normale maatschappelijke risico van de aanvrager behoort.

8.5. Uit de jurisprudentie van de Afdeling volgt dat de hoogte van de drempel primair wordt bepaald door het antwoord op de vraag of en zo ja, in hoeverre de desbetreffende planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen valt, met dien verstande dat, gelet op artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro, de drempel bij indirecte planschade - planschade door een planologische verandering op de gronden van derden - minstens 2 procent van de waarde van de onroerende zaak is. Voor het antwoord op voormelde vraag is in ieder geval van belang of en zo ja, in hoeverre de planologische ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past. Indien geheel aan beide indicatoren wordt voldaan, mag het bestuursorgaan een drempel van 5 procent van de waarde van de onroerende zaak toepassen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:281](#)).

8.6. Volgens de SAOZ doet een aftrek van 4 procent van de waarde van de woning in dit **geval recht aan de omstandigheden van het geval. [...]**

[...] 8.10. Bij het vaststellen van de omvang van het normale maatschappelijke risico komt geen zelfstandige betekenis toe aan de door de SAOZ bedoelde geringe afstand tussen de woning en het plangebied. Die afstand is slechts van belang als daaruit zou blijken dat de ontwikkeling naar haar aard en omvang niet of niet geheel binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving of binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid paste. Deze situatie doet zich hier echter niet voor.

8.11. Verder is geen sprake van een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die voor [belanghebbende] tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid in verhouding tot de waarde van de woning. In dit opzicht is er een verschil met het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:214](#)). De omvang van de schade - 5,8 procent van de waarde van de woning - is geen reden om bij [belanghebbende] niet een drempel van 5 procent van de onroerende zaak toe te passen.

8.12. Uit het voorgaande volgt dat het college onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat de omvang van het normale maatschappelijke risico niet hoger is dan 4 procent van de waarde van de woning. De rechtbank heeft dat ten onrechte niet **onderkend. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2020:1535](#)

JnB2020, 553

MK Rechtbank Oost-Brabant, 02-06-2020 (publ. 15-06-2020), 18/1735E
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. WAARDEBEPALING. Complexwaardemethode is niet geschikt om de hoogte van de planschade te bepalen. De complexwaardemethode volgt uit het égalisatiebeginsel dat in artikel 40d van de Ontheffingswet is vastgelegd en wordt toegepast om onredelijke uitkomsten in de schadeloosstelling tussen eigenaren in één complex te voorkomen. Een dergelijke bepaling ontbreekt in de Wet ruimtelijke ordening voor de bepaling van planschade. Toepassing van de complexwaardemethode doet in het voorliggende geval onvoldoende recht aan het uitgangspunt voor de bepaling van planschade, namelijk dat bij de bepaling van de waardevermindering maatgevend is welke prijs een redelijk denkend en handelend koper voor de onroerende zaak zou hebben geboden onmiddellijk voor de inwerkingtreding van het nieuwe planologische regime en op het tijdstip direct daarna.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:2845](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 554

MK ABRS, 01-07-2020, 201605016/2/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. NATURA 2000. STIKSTOF.

Gewijzigde vergunning krachtens artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb voor uitbreiding van mestverwerkingsinstallatie na tussenuitspraak van 20-03-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:872](#). In de vergunningvoorschriften is bepaald dat het bevoegd gezag op grond van de resultaten van het onderzoeksrapport nadere eisen kan opleggen. Dat de zekerheid dat de natuurlijke kenmerken niet worden aangetast door het vergunde project niet afhankelijk mag zijn van eventueel te stellen nadere eisen is juist, maar in dit geval is geen sprake van de gevreesde situatie. Met de getroffen mitigerende maatregel - externe saldering met de **veehouderij [...]** - is reeds voldoende verzekerd dat de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden niet worden aangetast. In het geval dat uit de meetresultaten van de ammoniakemissie zou blijken dat de werkelijke emissie hoger is dan berekend en uitkomt boven de maximale emissie van 130,64 kg NH₃ per jaar, kan het college hiertegen handhavend optreden wegens overtreding van artikel III van de vergunningvoorschriften en op die wijze voorkomen dat de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden worden aangetast. Dat daarnaast de mogelijkheid bestaat om nadere eisen op te leggen aan [vergunninghouder] leidt niet tot een ander oordeel, omdat dit de bevoegdheid tot handhavend optreden onverlet laat.

[ECLI:NL:RVS:2020:1528](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 555

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 25-06-2020, AWB 20/2697
minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Waterwet 6.2

Besluit bodemkwaliteit (hierna: Bbk) 5

WATERWET. Op grond van artikel 6.2 van de Waterwet gelezen in verbinding met artikel 5 van het Bbk is voor het storten van afvalstoffen een vergunning nodig, tenzij sprake is van het storten van grond in een oppervlaktewaterlichaam die nuttig wordt toegepast. De voorzieningenrechter is voorshands van oordeel dat granuliet kan worden gekwalificeerd als grond en als afvalstof. De vraag of het granuliet nuttig wordt toegepast is echter te complex om te beantwoorden in het kader van deze procedure. Een voorlopig rechtmatigheidsoordeel over de vraag of verweerder, bij ontbreken van een vergunning voor de stort, terecht geen aanleiding heeft gezien om handhavend op te treden op grond van artikel 6.2 van de Waterwet, kan nu dan ook niet worden gegeven. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding in de belangen van de gemeente om de gevraagde voorlopige voorziening te treffen en wijst het verzoek af.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:3097](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 556

CRvB, 26-06-2020, 19/209 WIA

Raad van bestuur van het Uww.

Wet WIA

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. VERKORTE WACHTTIJD. Zoals volgt uit de uitspraak van de Raad van 8 februari 2012 ([ECLI:NL:CRVB:2012:BV6267](#)) gaat het bij de verkorte wachttijd uitsluitend om een medische beoordeling van de vraag of sprake is van een medisch stabiele of verslechterende situatie als bedoeld in het tweede lid van artikel 4 van de Wet WIA. Anders dan appellante stelt, past daarin geen arbeidskundige beoordeling. Dat sprake zou zijn van een wisselende belastbaarheid is een aspect dat eerst na ommekomst van de wachttijd aan de orde kan komen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1313](#)

JnB2020, 557

MK Rechtbank Noord-Nederland, 23-06-2020 (publ. 29-06-2020), LEE 19/2725

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv) verweerder.

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten 3:2 lid 1 aanhef en onder a Wet op de loonbelasting 1964 11 lid 1 aanhef en onder o ARBEIDSONGESCHIKTHEID. WIA-MAANDLOON. GRATIFICATIE WEGENS 25-JARIG AMBTSJUBILEUM. Aangezien de rechtbank oordeelt dat de gratificatie op grond van het 25-jarig ambtsjubileum een uitkering betreft uit tegenwoordige arbeid, komt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder met toepassing van artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder a, van het Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten en artikel 11, eerste lid aanhef en onder o, van de Wet op de loonbelasting 1964, de gratificatie op terechte gronden in mindering heeft mogen brengen op het WIA-maandloon.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2221](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 558

MK CRvB, 25-06-2020, 17/3637 WW-P

Raad van bestuur van het Uwv.

Verordening (EG) 883/2004 11 lid 2, 11 lid 3 onder a, 65 lid 2, 65 lid 5 WERKLOOSHEID. WOONPLAATS. PREJUDICIËLE VRAGEN. De Centrale Raad van Beroep verzoekt het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU uitspraak te doen over de volgende vragen:

1. Moet artikel 65, tweede en vijfde lid, van Verordening (EG) nr. 883/2004 zo worden uitgelegd dat een volledig werkloze die tijdens het ontvangen van een uitkering als bedoeld in artikel 11, tweede lid van Verordening (EG) nr. 883/2004 uit de bevoegde lidstaat, en/of voordat zijn dienstbetrekking is geëindigd, zijn woonplaats heeft overgebracht naar een andere lidstaat, recht heeft op een werkloosheidsuitkering volgens de wetgeving van de lidstaat waar hij woont?
2. Is hierbij van belang om welke redenen, bijvoorbeeld om gezinsredenen, deze werkloze zijn woonplaats heeft overgebracht naar een andere dan de bevoegde lidstaat?

[ECLI:NL:CRVB:2020:1312](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 559

CRvB, 25-06-2020 (publ. 01-07-2020), 19/3237 ANW

Raad van bestuur van de Svb.
ANW 45, 54

Wet van 19 juni 2013 tot wijziging van enkele wetten van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Verzamelwet SZW 2013)
NABESTAANDENWET. TERUGVORDERING EN VERREKENING. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, wordt de Svb gevolgd in het betoog dat in artikel 54 van de ANW een wettelijke grondslag kan worden gevonden voor de verrekening van de proceskosten met de openstaande vordering uit onverschuldigde betaling die de Svb op betrokkene heeft. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de Svb bevoegd was om de proceskostenvergoeding in beroep te verrekenen met de vordering uit onverschuldigd betaalde ANW-uitkering. De rechtbank heeft het beroep van betrokkene ten onrechte gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1307](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 560

Rechtbank Rotterdam, 01-07-2020, ROT 19/2763

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard, verweerder.
Jeugdwet 1.1, 2.3

Wet op het voortgezet onderwijs (Wvo) 17b lid 1 aanhef en onder a
JEUGDWET. PGB. HUISWERKBEGELEIDING. I.c. moet ervan worden uitgegaan dat sprake is van een specifiek op onderwijs gerichte voorziening in het kader van passend onderwijs en niet van een meer algemene voorziening die valt onder jeugdhulp. Dit betekent dat artikel 17b van de Wvo, als onderdeel van het stelsel van passend onderwijs, de aangewezen grondslag is voor de door eiseres gevraagde ondersteuning. Gelet hierop, heeft verweerder de aanvraag van eiseres terecht afgewezen op de grondslag dat de ondersteuning aan [naam dochter eiseres] door Lyceo geen vorm van jeugdhulp is in het kader van de Jeugdwet.

[ECLI:NL:RBROT:2020:5711](#)

JnB2020, 561

MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-06-2020 (publ. 02-07-2020), SHE 19/2126
college van burgemeester en wethouders van de gemeente [woonplaats], verweerder.
Verordening maatschappelijke ondersteuning 2018

Nadere regels, bijlage 1 Toetsingskader "Meetsysteem schoon en leefbaar huis" (hierna: Toetsingskader)

MAATWERKVOORZIENING. SCHOON EN LEEFBAAR HUIS. HUISHOUDELIJKE ONDERSTEUNING. PGB. BEÏNVLOEDENDE FACTOREN. PUNTENSYSTEEM.

Verweerder heeft zijn besluitvorming ten onrechte op de Nadere regels gebaseerd, voor zover deze zien op de beïnvloedende factoren.

13. Verweerder heeft er in zijn beleid voor gekozen om het aantal punten in de basiscliëntsituatie te vermeerderen of te verminderen als gevolg van zogenoemde beïnvloedende factoren. Zo heeft in de situatie van eiser een vermeerdering van 7 punten plaatsgevonden vanwege een extra kamer en een vermeerdering van 12,5 punten vanwege enige extra inzet als gevolg van COPD. Deze beïnvloedende factoren zijn, zo blijkt uit het hierboven onder 9 opgenomen stappenplan, neergelegd in het puntensysteem en daarmee gestandaardiseerd. Verder geldt voor die beïnvloedende factoren ook een standaard aantal punten. Dat betekent dat het puntensysteem voor zover het gaat over de beïnvloedende factoren niet willekeurig mag zijn en moet berusten op objectieve criteria die steunen op deugdelijk onderzoek, verricht door derden. Dit onderzoek moet inzicht geven in de vraag welk niveau van schoon voor een huishouden verantwoord is, welke concrete activiteiten verricht moeten worden, hoeveel tijd daarvoor nodig is en met welke frequentie deze activiteiten verricht moeten worden om te kunnen spreken van een schone en leefbare woning (zie de uitspraken van de CRvB van 18 mei 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1402](#) en [ECLI:NL:CRVB:2016:1403](#)). [...]

17. Gelet op hetgeen in deze nadere uitwerking over het puntensysteem is vermeld, stelt de rechtbank vast dat de beïnvloedende factoren en de daarbij behorende uren per jaar voor meer of minder inzet, zijn gebaseerd op onderzoek in een anonieme gemeente. Verweerder heeft daarover in het verweerschrift gesteld dat de anonieme gemeente het onderzoek niet heeft vrijgegeven voor publicatie, maar dat ook dit onderzoek is gebaseerd op een combinatie van expertpanels, interviews met cliënten en observaties met tijdmetingen van professionals in de praktijk. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee niet aannemelijk gemaakt dat het onderzoek dat aan de beïnvloedende factoren ten grondslag ligt, voldoet aan de in overweging 13 neergelegde criteria. Omdat het onderzoek in een anonieme gemeente heeft plaatsgevonden en dat onderzoek niet is vrijgegeven, is niet inzichtelijk welk niveau van schoon voor een huishouden verantwoord is, welke concrete activiteiten verricht moeten worden, hoeveel tijd daarvoor nodig is en met welke frequentie deze activiteiten verricht moeten worden om te kunnen spreken van een schone en leefbare woning, zoals de CRvB vereist. Daarnaast heeft verweerder niet inzichtelijk gemaakt hoe de keuze voor de beïnvloedende factoren is gemaakt en hoe de daarbij behorende uren tot stand zijn gekomen. Zo heeft verweerder voor de beïnvloedende factoren vanwege de beperkingen **van de cliënt twee niveaus vastgesteld, te weten het niveau 'enige extra inzet' en het niveau 'veel extra inzet'**. Ter zitting heeft de deskundige namens verweerder daarover verklaard dat het onderzoek in de anonieme gemeente is gebaseerd op het beleid in die gemeente. In die anonieme gemeente wordt gebruik gemaakt van treden van intensiteit en wordt gewerkt met staffels. Voor de ontwikkeling van het puntensysteem van verweerder is gekeken naar de staffels voor meer en minder zorg. Met deze verklaring heeft verweerder niet inzichtelijk gemaakt in hoeverre de in de anonieme gemeente onderzochte en gebruikte treden van intensiteit kunnen worden vertaald naar het puntensysteem van verweerder. Dat geldt temeer, nu verweerder kennelijk een andere keuze in treden van intensiteit heeft gemaakt dan de anonieme gemeente. Verder

hanteert verweerder de beïnvloedende factor 'overige kenmerken'. Deze beïnvloedende factor lijkt op een restcategorie, waaronder meerdere persoonlijke situaties kunnen worden geschaard. Verweerder heeft niet inzichtelijk gemaakt hoe deze beïnvloedbare factor, waaronder dus verschillende persoonlijke situaties kunnen vallen, zich verhoudt tot een gestandaardiseerd aantal uren.

Conclusie

18. Omdat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat het onderzoek dat aan de beïnvloedende factoren ten grondslag ligt, voldoet aan de in overweging 13 neergelegde criteria, heeft hij zijn besluitvorming ten onrechte op de Nadere regels gebaseerd, voor zover deze zien op de beïnvloedende factoren. Het betoog van eiser slaagt.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:3052](#)

[CRvB - Handboek Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 - Wmo 2015](#)

JnB2020, 562

CRvB, 01-07-2020, 19/2701 WLZ

CIZ

Wet langdurige zorg

WET LANGDURIGE ZORG. Tussen partijen is niet in geschil dat bij appellant de grondslag psychiatrie dominant is. Een mogelijke bevestiging door een onafhankelijk psychiater dat sprake is van (ernstige) psychische of psychiatrische stoornissen zal niet leiden tot een andere uitkomst van dit geding, omdat de grondslag psychiatrie geen toegang geeft tot Wlz-zorg. Er bestaat daarom geen aanleiding appellant in de gelegenheid te stellen alsnog medische gegevens in geding te brengen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1354](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2020, 563

MK Rechtbank Noord-Nederland, 25-06-2020, LEE 18/2072

burgemeester van de gemeente Groningen, verweerder.

Gemeentewet (Gmw) 149, 151a

Algemene Plaatselijke Verordening Groningen 2009 (APVG) 3:2, 3:3, 3:6

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. Afwijzing aanvraag van eisers om een exploitatievergunning seksbedrijf. Uit de artikelen 3:2 en 3:3 van de APVG volgt dat de vergunning voor het uitoefenen van een seksbedrijf uitsluitend kan **worden verleend aan de exploitant. De toevoeging 'voor wiens rekening en risico' houdt een precisering in van het begrip exploitant. Deze nadere invulling van het begrip exploitant betekent op zich niet dat daarmee deze bepaling van**

de APVG daarom in strijd is met genoemde artikelen [149 en 151a] van de Gemeentewet. De precisering van het begrip exploitant leidt op zich niet tot een beperking van het recht op eigendom. Artikel 3:2 van de APVG is evenmin strijdig met de Dienstenrichtlijn. In dit geval heeft verweerder de afwijzing van de aanvraag op de grond dat eisers niet als exploitant optreden, niet draagkrachtig gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2225](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2020, 564

Rechtbank Den Haag, 11-06-2020, SGR 19/5257

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Uitvoeringsregeling Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 7 lid 4 en lid 5
Leidraad invordering 2008 79.8

Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 11, 12, 13

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. TERUGBETALING TOESLAG. Afwijzing verzoek persoonlijke betalingsregeling terzake van een terugvorderingsbeschikking kinderopvangtoeslag. Ter zitting heeft verweerder zich nader op het standpunt gesteld dat hij bereid is om een op de feitelijke situatie afgestemde betalingsregeling te treffen, conform het voorstel van eiseres.

De rechtbank begrijpt dat het nadere standpunt van verweerder moet worden beschouwd als te betreffen een algemenere positieve grondhouding als gevolg van de (eindelijk) ontstane turbulentie rondom toeslagen.

Uit een oogpunt van rechtsgelijkheid dient te worden vastgelegd dat verweerder dus kennelijk alsnog aanleiding ziet om tot een ruimere uitleg en toepassing van het wettelijk kader te komen dan tot dusverre het geval was op basis van een strikte toepassing naar de letter van de regeling(en).

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5182](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2020, 565

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 27-06-2020 (publ. 01-07-2020), 20/3550

Voorzitter van de Veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland, verweerder.

Wet openbare manifestaties

WET OPENBARE MANIFESTATIES. VERPLAATSEN DEMONSTRATIE. Verweerder mocht in dit geval de door verzoeker voor 28 juni 2020 aangekondigde demonstratie op de [straat 1] te Amsterdam, verwijzen naar het [straat 2].

Verweerder heeft op de zitting toegelicht dat het besluit niet eerder kon worden genomen. Dit had met name te maken met het veelvuldig overleg in de veiligheidsdriehoek, omdat er veel demonstraties waren aangekondigd voor dit weekend. Gelet op de maatschappelijke reuring rond de demonstraties kan de voorzieningenrechter zich dat ook voorstellen. Anders dan verzoeker, ziet de voorzieningenrechter het laat kenbaar maken van het voorschrift in dit geval dan ook niet als onbehoorlijk bestuur.

De voorzieningenrechter acht de noodzaak van het voorschrift voldoende deugdelijk gemotiveerd. De voorzieningenrechter vindt daarbij ook van belang dat het voorschrift alleen ziet op een andere locatie in het centrum en dat dit weekend al veel aan de hand is op het gebied van demonstraties. Uit de handelwijze van verweerder bij de totstandkoming van het bestreden besluit blijkt geen vooringenomenheid ten opzichte van verzoeker.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:3221](#)

JnB2020, 566

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 27-06-2020 (publ. 29-06-2020), SGR 20/4354

plaatsvervangend voorzitter van de veiligheidsregio Haaglanden, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 11 lid 1, lid 2

Grondwet 9 lid 1

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5,

Wet veiligheidsregio's 29 lid 1 aanhef en onder d

WET OPENBARE MANIFESTATIES. DEMONSTRATIEVERBOD. De demonstratie is voorzien op zondag 28 juni 2020 op het Malieveld in Den Haag. Het thema van **de demonstratie is: 'De vrijheid teruggeven aan de burger'**.

De voorzieningenrechter ziet in de herhaling van de gronden van verzoekers, - kort gezegd dat het coronavirus niet gevaarlijker is dan een gemiddelde griepgolf, niet meer vastgesteld kan worden of het virus überhaupt nog in Nederland is en het zoals alle seizoensgebonden virussen verdwijnt na een paar maanden - geen aanleiding anders te oordelen dan de voorzieningenrechter in voornoemde uitspraak van 19 juni 2020 [ECLI:NL:RBDHA:2020:5577](#) heeft gedaan. De voorzieningenrechter heeft daarin geoordeeld dat zij in die gronden geen aanleiding ziet om de verwijzing van verweerder naar het COVID-19 virus en de daarbij behorende maatregelen onvoldoende te achten als motivering van het belang van de bescherming van gezondheid.

Verweerder heeft gelet op alle feiten en omstandigheden zich op het standpunt kunnen stellen dat de kans op wanordelikheden en het belang van bescherming van de gezondheid het noodzakelijk maken de demonstratie te verbieden.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5865](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 567

MK ABRS, 01-07-2020, 201908940/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vw 2000 18 lid 1 e, 19

INTREKKING VERBLIJFSVERGUNNING REGULIER. De staatssecretaris mocht de verblijfsvergunning van een veelvuldig strafrechtelijk veroordeelde Marokkaanse man intrekken, ook al is de man al bijna vijftig jaar rechtmatig in Nederland. Gelet op de rechtspraak van het EHRM en de bij de belangenafweging betrokken omstandigheden, heeft de staatssecretaris niet ten onrechte het algemeen belang van de Nederlandse samenleving zwaarder laten wegen dan het individuele belang van de vreemdeling bij uitoefening van zijn privéleven in Nederland.

1. De vreemdeling is geboren op [geboortedatum] 1966 en heeft de Marokkaanse nationaliteit. Hij is op 14 april 1971 naar Nederland gekomen en heeft hier sindsdien rechtmatig verbleven. In de periode van 1978 tot en met 2017 is hij onherroepelijk veroordeeld voor verschillende misdrijven. Uit het zeer omvangrijke uittreksel uit de Justitiële Documentatie van 3 mei 2019 blijkt dat de vreemdeling is veroordeeld voor verkrachtingen, poging tot doodslag, diefstallen met geweld, diefstallen door middel van braak, heling, autodiefstallen, handel in harddrugs, bezit van en handel in (vuur)wapens en mishandelingen. De totale duur van de daarbij aan hem opgelegde onherroepelijke vrijheidsstraffen is meer dan zeventien jaar. Op dit moment zit de vreemdeling een gevangenisstraf uit voor de duur van zes jaar en vier maanden voor twee verkrachtingen met ernstig geweld en onder bedreiging met ernstig geweld, poging tot doodslag, diefstal met geweld, gepleegd gedurende de voor de nachtrust bestemde tijd in een woning, en diefstal door middel van braak.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2. In de eerste en derde grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank het toetsingskader niet in acht heeft genomen door haar eigen oordeel over de uitkomst van de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven van de vreemdeling in de plaats te stellen van dat van de staatssecretaris en vervolgens met toepassing van artikel 8: 72, derde lid, aanhef en **onder b, van de Awb, zelf in de zaak te voorzien. [...]**

2.2. De overwegingen van de rechtbank die de staatssecretaris met deze grieven bestrijdt, duiden niet op een enigszins terughoudende toetsing door de rechter van de door de staatssecretaris gemaakte belangenafweging. Door te overwegen zoals zij heeft gedaan, heeft de rechtbank haar eigen oordeel over de uitkomst van de belangenafweging in de plaats van dat van de staatssecretaris gesteld. De rechtbank heeft immers overwogen dat de staatssecretaris weliswaar alle belangen kenbaar in zijn besluitvorming heeft betrokken, maar dat het rechtmatige verblijf van de vreemdeling in

Nederland zo lang is dat intrekking van de verblijfsvergunning disproportioneel moet worden geacht, ondanks de grote ernst van de misdrijven en de gevolgen daarvan voor de slachtoffers. Vervolgens heeft de rechtbank overwogen dat naar haar oordeel sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Dat sprake is van een eigen oordeel blijkt, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, ook uit de beslissing van de rechtbank om zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Dit is bovendien tegenstrijdig met de conclusie van de rechtbank dat de staatssecretaris het besluit van 11 februari 2019 ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Daarmee geeft de rechtbank immers aan dat zij het mogelijk acht dat een betere motivering de intrekking van de verblijfsvergunning van de vreemdeling wél zou kunnen dragen (uitspraak van 1 december 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU7530](#)).

2.3. De grieven slagen.

3. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, voor zover de vreemdeling zich beroept op het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven, de staatssecretaris geen evenwichtige afweging heeft gemaakt tussen het individuele belang van de vreemdeling **en het algemeen belang van de Nederlandse samenleving.** [...]

3.2. Bij een belangenafweging, zoals verwoord onder 2.1, waarin openbare-ordeaspecten een rol spelen, moeten de in de arresten van het EHRM van 2 augustus 2001, *Boultif t. Zwitserland*, [ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300](#), en 18 oktober 2006, *Üner t. Nederland*, [ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099](#), benoemde criteria worden betrokken. Hiertoe behoren onder meer de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf, de gedragingen van de betrokken vreemdeling gedurende die tijd en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de betrokken vreemdeling met **het gastland en het land van herkomst.** [...]

3.5. De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtspraak van het EHRM er niet aan in de weg staat om ook bij langdurig rechtmatig verblijf tot verblijfsbeëindiging over te gaan. Zo heeft het EHRM in zijn arresten van 18 oktober 2006, *Üner t. Nederland*, 13 oktober 2011, *Trabelsi t. Duitsland*, [ECLI:CE:ECHR:2011:1013JUD004154806](#), en van 3 juli 2012, *Samsonnikov t. Estland*, [ECLI:CE:ECHR:2012:0703JUD005217810](#), uitdrukkelijk overwogen dat uit artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht voortvloeit om niet te worden uitgezet, ongeacht of de persoon in kwestie in het gastland is geboren of op (zeer) jonge leeftijd naar het gastland is gekomen. Verder volgt uit het arrest van 23 oktober 2018, *Levakovic t. Denemarken*, [ECLI:CE:ECHR:2018:1023JUD000784114](#), dat het ondanks het ontbreken van banden met het land van herkomst, gerechtvaardigd kan zijn om een langdurig rechtmatig verblijf te beëindigen, als de door een vreemdeling gepleegde misdrijven (zeer) ernstig van aard zijn. Ter zitting heeft de staatssecretaris nog gewezen op het arrest van 2 juni 2020, *Azerkane t. Nederland*, [ECLI:CE:ECHR:2020:0602JUD000313816](#), waarin, ondanks de beperkte banden met Marokko en het bestaan van sterke banden met Nederland de intrekking van de verblijfsvergunning volgens het EHRM niet in strijd was met artikel 8 van het EVRM. Deze rechtspraak laat onverlet dat steeds een individuele belangenafweging moet worden

gemaakt en dat er zwaarwegende redenen moeten zijn om bij langdurig rechtmatig verblijvende vreemdelingen tot verblijfsbeëindiging over te gaan.

3.6. De staatssecretaris heeft in dit geval die individuele belangenafweging gemaakt en deugdelijk gemotiveerd dat deze wegens de aanwezigheid van zwaarwegende redenen in het nadeel van de vreemdeling uitvalt. Daarbij heeft hij alle relevante belangen kenbaar in de beoordeling betrokken. Deze belangenafweging is in overeenstemming met de uitgangspunten die zijn neergelegd in de hiervoor vermelde rechtspraak van het EHRM. Daarbij heeft de staatssecretaris niet ten onrechte groot gewicht toegekend aan de veroordeling door het Gerechtshof Den Haag voor zeer ernstige misdrijven, waaronder twee verkrachtingen met ernstig geweld en onder bedreiging met ernstig geweld. Het gerechtshof heeft in zijn arrest van 10 maart 2017 bij zijn strafmotivering betrokken dat de vreemdeling een zeer ernstige inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke en psychische integriteit van de slachtoffers, voor wie de gebeurtenissen buitengewoon beangstigend, vernederend en traumatisch moeten zijn geweest.

3.7. Hoewel de rechtbank zich rekenschap heeft gegeven van de grote ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven en de gevolgen daarvan voor de slachtoffers, heeft zij ten onrechte overwogen dat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling van bijna vijftig jaar, mede gelet op de omstandigheid dat hij op vierjarige leeftijd naar Nederland is gekomen, dermate lang is dat de intrekking van de verblijfsvergunning alleen al daarom disproportioneel is. Gelet op de voormelde rechtspraak en de bij de belangenafweging betrokken omstandigheden, heeft de staatssecretaris niet ten onrechte het algemeen belang van de Nederlandse samenleving zwaarder laten wegen dan het individuele belang van de vreemdeling bij uitoefening van zijn privéleven in Nederland.

[ECLI:NL:RVS:2020:1503](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 568

MK ABRS, 01-07-2020, 201806205/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.86

INTREKKING VERBIJFSVERGUNNING REGULIER. Uitleg toepassing 'nieuwe' glijdende schaal artikel 3.86 Vb 2000. Omdat de vreemdeling ten tijde van dit misdrijf dat aanleiding was voor de intrekking van zijn verblijfsvergunning ruim zeventien jaar rechtmatig verblijf had in Nederland, klaagt hij terecht dat de staatssecretaris had moeten uitgaan van een verblijfsduur van ten minste vijftien jaar. De rechtbank is met het oordeel dat de vreemdeling al op 6 juli 1996 de norm van één dag gevangenisstraf overschreed, ten onrechte uitgegaan van een verblijfsduur van minder dan drie jaar.

5. De Afdeling stelt voorop dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat artikel 3.86 van het Vb 2000 zoals dat sinds 1 juli 2012 luidt van toepassing is op de situatie van de vreemdeling, omdat hij na die datum nog een misdrijf heeft gepleegd. [...]

6. Bij de toepassing van artikel 3.86, vierde en vijfde lid, van het Vb 2000 is de rechtbank uitgegaan van een norm van één dag gevangenisstraf die de vreemdeling al

op 6 juli 1996 zou hebben overschreden. Toen had de vreemdeling immers al drie misdrijven gepleegd waarvoor hij drie maanden gevangenisstraf heeft gekregen. Die uitleg van de toepassing van de glijdende schaal is in lijn met de uitspraak van de Afdeling van 14 juni 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AT8195](#). Daarin staat dat, anders dan appelland in die zaak betoogt, de minister niet verplicht was uit te gaan van het moment waarop het latere misdrijf is gepleegd. Uit de tekst en de toelichting van het in die uitspraak toepasselijke wijzigingsbesluit bleek volgens de Afdeling niet dat de minister niet de "nieuwe" glijdende schaal mocht toepassen op een eerder misdrijf, gepleegd voor de wijziging van het Vb 2000. Ook uit de tekst en toelichting van het hier toepasselijke wijzigingsbesluit van 26 maart 2012 volgt niet dat bij de toepassing van artikel 3.86 van het Vb 2000 niet kan worden uitgegaan van een periode in het verleden (in dit geval 4 augustus 1995 tot en met 6 juli 1996). Toch is de Afdeling nu van oordeel dat de vreemdeling terecht aanvoert dat zijn verblijfsduur tot aan 3 oktober 2012 bij de toepassing van de glijdende schaal betrokken had moeten worden. Er zijn twee redenen voor die uitleg.

6.1. Het principe van de glijdende schaal is dat naarmate de banden van de vreemdeling met Nederland sterker zijn, de inbreuk op de openbare orde ernstiger moet zijn om hem voortzetting van het verblijf te ontzeggen. De eerdere uitleg kan leiden tot een uitkomst die geen recht doet aan dit principe. In dit geval is dat in het bijzonder te zien, omdat pas met toepassing van de huidige glijdende schaal de misdrijven uit 1996 een grond opleveren voor intrekking, terwijl de staatssecretaris de huidige glijdende schaal niet had kunnen toepassen als de vreemdeling het misdrijf op 3 oktober 2012 niet had gepleegd. Zijn vergunning is dan ook per 3 oktober 2012 ingetrokken. Ten tweede volgt uit de tekst van artikel 3.86, zesde lid, van het Vb 2000 dat onder verblijfsduur in de zin van dat artikel moet worden verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, van de Vw 2000, **voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen. Met 'het misdrijf' wordt naar het oordeel** van de Afdeling bedoeld: het misdrijf dat aanleiding heeft gegeven voor de toepassing van de glijdende schaal. In deze zaak is dat het misdrijf van 3 oktober 2012.

6.2. Omdat de vreemdeling ten tijde van dit misdrijf dat aanleiding was voor de intrekking van zijn verblijfsvergunning ruim zeventien jaar rechtmatig verblijf had in Nederland, klaagt hij dus terecht dat de staatssecretaris had moeten uitgaan van een verblijfsduur van ten minste vijftien jaar. De rechtbank is met het oordeel dat de vreemdeling al op 6 juli 1996 de norm van één dag gevangenisstraf overschreed, ten onrechte uitgegaan van een verblijfsduur van minder dan drie jaar.

7. De Afdeling merkt voor de volledigheid nog het volgende op over de toepassing van de glijdende schaal uit artikel 3.86 van het Vb 2000. In het geval dat meer feiten tezamen tot één veroordeling leiden en die veroordeling aanleiding is voor het intrekken van het verblijfsrecht met toepassing van de glijdende schaal, moet van het eerste feit worden uitgegaan om de verblijfsduur te bepalen. Dat is namelijk het moment waarop **het misdrijf is 'aangevangen' als bedoeld in artikel 3.86, zesde lid, van het Vb 2000.** De uitspraak van de Afdeling van 25 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW4288](#), onder 2.5.2, blijft dus gelden.

[ECLI: NL: RVS: 2020: 1547](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch

JnB2020, 569

MK ABRS, 01-07-2020, 201909170/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ARTIKEL 64 VW. Dat de noodzakelijke medicatie in Nigeria niet is geregistreerd, betekent niet dat de medicatie niet beschikbaar is.

4. Volgens de zonder voorbehoud gegeven conclusie in het BMA-advies en de aanvullende nota's, gebaseerd op informatie van de vertrouwensarts, zijn de voor de vreemdeling noodzakelijke medicijnen Descovy en Dolutegravir beschikbaar in Nigeria. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief terecht dat hij in principe van de juistheid van deze informatie mag uitgaan (uitspraak van de Afdeling van 4 december 2019, [ECLI: NL: RVS: 2019: 4109](#)). De vreemdeling heeft met de e-mail van professor Akanmu niet aannemelijk gemaakt dat deze informatie niet klopt. In dat verband heeft de staatssecretaris terecht aangevoerd dat uit die e-mail weliswaar volgt dat de noodzakelijke medicatie in Nigeria niet is geregistreerd, maar dat dit niet betekent dat de medicatie niet beschikbaar is (uitspraak van de Afdeling van 15 augustus 2018, [ECLI: NL: RVS: 2018: 2739](#)). Verder is van belang dat professor Akanmu zich voornamelijk heeft gebaseerd op wat algemeen bekend is over registraties en overheidsprogramma's en niet over de daadwerkelijke beschikbaarheid van medicatie in medisch-technische zin, terwijl dat de vraag is die beantwoord moet worden.

4.1. Gelet op het voorgaande klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank hem ten onrechte heeft opgedragen nader onderzoek te doen naar de beschikbaarheid van de medicatie in Nigeria.

[ECLI: NL: RVS: 2020: 1500](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 570

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 29-06-2020, NL20.3382
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d

ASI EL. OPVOLGENDE AANVRAAG. STATUSHOUDER GRIEKENLAND. Bijzondere kwetsbaarheid als nieuw element of bevinding. Interventie derde partij bij procedure EHRM, beoordeling standpunten van deze derde partij. Rechtbank houdt de behandeling niet aan in verband met de interim measure van het EHRM.

Eiser heeft in 2019 een eerste aanvraag ingediend om aannemelijk te maken dat van hem niet kan worden gevergd naar Griekenland te gaan om zijn rechten als statushouder te effectueren en genieten.

Eiser is rolstoelafhankelijk, leidt aan ernstig vaatlijden en heeft psychische klachten. Er is sprake van een opvolgende aanvraag en dus zal de rechtbank de situatie van statushouders in Griekenland en de persoonlijke situatie van eiser niet beoordelen als ware het een eerste aanvraag of een verkapt hoger beroep ten opzichte van de uitspraak van de Afdeling van 6 maart 2019. Primair staat ter beoordeling of verweerder zich, gelet op hetgeen eiser heeft aangevoerd, terecht op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van wezenlijke veranderingen ten opzichte van de eerste procedure. Het is aan eiser om dit te stellen en aannemelijk te maken en anders dan eiser stelt niet aan verweerder om zich ervan te vergewissen hoe de situatie van statushouders in Griekenland en van eiser in het bijzonder is.

Eiser heeft een beroep gedaan op de interventie van RSA & PROASYL in de procedure bij het EHRM inzake Darwesh and Others v. the Netherlands en heeft daarbij gesteld dat uit hun schriftelijke standpunt volgt dat het eiser zou moeten worden toegestaan om in Nederland een asielaanvraag in te dienen. De rechtbank stelt vast dat eiser heeft nagelaten om aan te geven in hoeverre uit deze submissions volgt dat de situatie voor statushouders in Griekenland is gewijzigd ten opzichte van de vorige procedure. De rechtbank acht zich echter bevoegd en bovendien gehouden een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten om te kunnen beoordelen of eiser bij terugkeer naar Griekenland in een situatie komt die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest. Daarom zal de rechtbank desondanks de inhoud van de submissions en de overige kort voor de zitting overgelegde stukken integraal bij de beoordeling betrekken.

[ECLI: NL: RBDHA: 2020: 5959](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 571

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 29-06-2020, NL20.9438,

NL20.9439, NL20.9440 en NL20.9441

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d

PROCESRECHT. Beroepen niet tijdig gegrond na eerdere uitspraak rechtbank waarin verweerder was opgedragen binnen zes weken een besluit te nemen.

8. [...] Verweerder had al ruim voor de Coronacrisis intrad gevolg moeten geven aan de uitspraak van de rechtbank van 26 september 2019. De uitspraak laat geen ruimte aan verweerder om anders dan binnen de in die uitspraak gestelde termijn op de asielaanvragen te beslissen. Verweerder wordt geacht er alles aan te doen de uitspraak van de rechtbank na te leven. De mededeling van verweerder dat het niet mogelijk is toezeggingen te doen omtrent de termijn waarbinnen in de voorliggende zaak kan worden beslist, vindt de rechtbank in het licht van de opdracht in de uitspraak van 26

september 2019 ongepast. Echter nu verweerder heeft aangegeven een aanvullend gehoor te willen houden draagt de rechtbank verweerder op uiterlijk binnen vier weken na verzending van deze uitspraak besluiten te nemen op de aanvragen.

9. De rechtbank bepaalt voorts met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb **dat verweerder een dwangsom van € 200,-** verbeurt voor elke dag waarmee de hiervoor **genoemde termijn wordt overschreden, met een maximum van € 15.000,-**.

[ECLI: NL: RBDHA: 2020: 5887](#)

[Naar inhoudsopgave](#)